

zakrament sv. pokore. Celo noč se Herman pokori, gleda na sv. križ in očiščuje svojo dušo v ognju trpljenja. V soboto zjutraj spremlja sv. popotnico, posledno maziljenje, papežev blagoslov, ob četrtna osem zjutraj umre v Gospodu na god velike trpinke sv. Terezije dne 15. oktobra 1932. Dne 17. oktobra so prenesli njegovo truplo k Veliki Nedelji in v velikem spremstvu ginjenega ljudstva spremili k zadnjemu počitku na zaželjenem domačem pokopališču. Pogrebne slovesnosti in zasluženost slovo od vrlega moža je opravil dekan F. Horvat.

Herman Rajh je bil rojen dne 28. 1875 v Svetinjah, dne 13. 2. 1901 se je priženil k Veliki Nedelji, leta 1924 je postavil novo hišo, zapušča ženo, enega sina in dve hčeri, obe cerkveni pevki. Bil je vzoren katoličan in rodoljub, visoko je cenil pošteno krščansko berilo, knjigo in časopis, zato naročnik Mohorskih knjig 25 let, »Slov. gospodarja« 20 let. Vsestransko vzoren mož poznim rodovom, mučenec v trpljenju, učitelj ljubezni do bližnjega.

Nalašč za brinetke...

Kako dolgo že čakajo brinetke na svoj Special-Shampoo! Zdaj imajo Brunetaflor, ki povzdigne lepoto kostanjevih las. Učinkuje naravno in edinstveno zaradi hequila, ki ga ima v sebi. Kostanjeasta barva, temni ton sta s tem neverjetno poudarjena. Lasje dobeskren blešč in čudovit lesk. Nenavadno lepo se kodrajo.

Zajamčeno brez
sode in kemičnih
barvil.

ELIDA SPECIAL SHAMPOO

BRUNETAFLORE

Marijo Žibert, jo zabodel z nožem v prsa ter zginil v noč. In to kljub orožniški stanici, ki je tam v bližini. Orožniki imajo sedaj obilo posla.

Vlomljeno je bilo od neznancev v Metavi pri St. Petru niže Maribora v viničarijo mariborskega odvetnika g. dr. Mühleisena.

Tovorni avto povozil kravo. Na cesti pri Rošnji, občina St. Janž na Drav. polju, je povozil avtopodjetnik Rom. Matz s tovrnim avtomobilom kravo posestnice Marije Bender tako, da so jo morali doklati.

Dva brata ustreljena. Dne 12. oktobra popoldne sta popivala v zidnici blizu Polenšaka brata Anton in Franc Lajh, posestniška sina iz Lacigovec. Okajena

sta se oglašila na povratku proti domu pri botru, Martinu Petku, ki se je baš mudil v svoji vinski kleti. Boter je fantoma odklonil pijačo, ker sta že bila vidno pijana in sta na glasu kot zdražbarja. Prišlo pa je le do prepira in eden od fantov je udaril starega Petka s kuhinjsko grebljico. Na vpitje je priletel v klet Petkov sin Lojze. V strahu za očeta je stekel po revolver in oddal dva strela, ki sta smrtno zadela oba brata v spodnji del trebuha. Juršinski orožniki so odgnali v ptujske zapore očeta in sina. Že na potu proti Ptujju je Lojze priznal krivdo. Ustreljena Lajha sta bila stara 38 in 30 let.

Huda nesreča. 35letni Mariji Arnuš, posestnici v Trnovskem vrhu pri Sv.

NOVICE

Škof v Skoplju — Slovenec dr. Ivan Gnidovec — je obhajal 60letnico svojega rojstva v Rimu dne 28. septembra t. l.

Viničarija pogorela. Do tal je pogorela v »Freigrabi« za Meljskim hribom pri Mariboru viničarija, last posestnika Ivana Ruprena na Košakih.

Vinegradniški čuvaj zaboden. V Rošpohu pri Mariboru je bil večkrat zaboden z nožem v prsa ter hrbet vinogradniški čuvaj Ivan Lorhek iz Krčevine. Ranjenca je prepeljal rešilni oddelek v mariborsko bolnico.

Zagoneten zabodljaj v prsa. V Lovski ulici na Pohorju pri Mariboru je navalil neznanec na 45letno posestnico

Spomenik prvemu kadilcu.

Rodrigo Diego de Jerez je bil, kolikor se da zgodovinsko ugotoviti, prvi kadilec v Evropi. Spremljal je Kolumba na njegovih potih v Ameriko in je na otoku Gvanahaniju opazoval domačine, ki so kadili v koruzne liste zavite liste tobaka. To kajenje je imelo pomen žrtvovanja solnčnemu bogu. Po koruznih listih, ki so jih imenovali »tabakose«, je dobil tobak svoje ime, ko so ga okrog leta 1500 prinesli na Španijo.

De Jerez je bil prvi možakar, ki je v svoji domovini kadil tobak. Tedaj ni zbuhal samo senzacije, temveč tudi

Pavel Keller:

11. nadaljevanje.

„Hubert“

Roman iz gozdov.

Poslovenil dr. Ivan Dornik.

Boltežar se je obrnil proti meni.

»Kaj pravite vi na vse to?«

Zmignil sem z ramami:

»To so uganke, ki jih moramo še rešiti.«

»Da! Rešila jih bova na graščini. V topli sobi. Tukaj morava zmrzniti. Sluga, vi ostanete tukaj na straži! Takoj vam pošljem kočijaža z zaprtim vozom. Posadili boste vanj Grčarja, ga dobro stražili in pripeljali v graščino.«

»Bom, gospod predstojnik!«

»Vas pa, gospod Hubert, vabim, da me pospremite!«

Sprejel sem to povabilo in šla sva v tej viharji noči gori proti graščini. Spodaj na žagi pa je potlel ogenj.

Osmo poglavje.

Huda noč.

Srečal me je Tim. Naročil sem mu, naj mi prinese suho obleko v graščino. To je bila blagodat, ki sem je bil zelo potreben. Gospod Boltežar se je poskušal pokrepčati.

»Najprej bova vsak po tri groge, nato pa vsak steklenico portskega vina, pa nama bo zopet toplo!« Zadovoljen sem bil samo z enim delom te piče.

Starega Grčarja so pripeljali in ga zaprli v toplo sobo. Sedaj sem sedel z Boltežarjem v njegovi delovni sobi, ki je bila, čeprav opremljena nerodno okusno, vendar po vsehi.

»Sedaj pa mi, prosim, povejte svoje misli,« je rekel moj gostitelj. »Mnogo bolj učen človek ste ko jaz. Štirji prihajajo v poštev kot požigalci: stari Grčar, njegova žena, Blanka in Tonče.«

»Lahko bi bila tudi strela, ali pa kdo drugi,« sem dopolnil jaz. »Imenujva tega nepoznanega s črko X.«

Urbanu pri Ptuj, je padel pri prešanju jabolk 20 kg težak štor na nogo in jej zmečkal stopalo. Radi zastrupljenja krvi so spravili revo v ptujsko bolnico.

Nevarno je bil ranjen v fantovskem pretepu Mirko Golob, posestniški sin iz Rogoznice pri Ptuj.

Kar dve nesreči radi konj. 17letni Iv. Lah iz Kicarja pri Ptuj je držal konja pri podkovanju. Žival je bila nemirna in pri obrezovanju kopita je urezal kovač po nesreči Laha v levo roko tako, da mu je prerezal žilo odvodnico. Poškodovanega so z vso naglico spravili v ptujsko bolnico, sicer bi bil izkervavel. — V bolnici v Ptuj se zdravi Janez Kovačič, hlapec v Podložu pri Ptujski gori. Konj ga je brenil v glavo, da mu je razbil čeljust in poškodoval levo oko.

Pastirska neprevidnost. V Janežovcih pri Sv. Urbanu pri Ptuj so igrali pastirji med seboj vojno s fračami. 18letna Antonija Holc je streljala s fračo na 14letnega Franca Remiha. Po nesreči je pogodilo dekle fanta naravnost v desno oko, ki je po izjavi zdravnikov v ptujski bolnici izgubljeno.

Radi 100 jajc ustreljen. Šest tihotapev se je podalo pri Hogačevcih v Prekmurju za jajci preko naše meje v Avstrijo. Avstrijski stražniki so jih zapazili. Pet je odložilo jajca in zbežalo proti naši strani, šestega je zadela smrtno krogla. Ustreljeni je sin premožnega kmetarja in je ob življenje radi 100 jajc.

Obesil se je Ivan Hari, posestnik v Bokračih pri Murski Soboti. Hari je izvršil obupno dejanje radi bolezn.

Podtaknjen požar je uničil dne 13. t. m. v Apačah peku Hötzlnu gospodarsko poslopje. Zgorela je tudi živinska krma. Gasilci so ogenj udušili in obvarovali pred nočno požarno nesrečo sosedna poslopja.

Smrtonosen udar z motiko. Dne 8. t. m. je udaril neki moški posestniškega sina Franca Banovškega iz Brezna pri Konjicah z motiko po glavi. Udarjeni je umrl na posledicah poškodbe v celjski bolnici.

Vlak smrtno povozil posestnika. Dunajski brzovlak proti Trstu je smrtno povozil dne 15. t. m. blizu postaje Laško 45letnega posestnika Janeza Kleinovškega iz Debra, občina Sv. Krištof.

Podlegel strelu. Poročali smo že, da je bil dne 2. oktobra na povratku od kožuhanja iz Pušnikovega mlina v Dobju pri Planini ustreljen od neznancev v bok blizu Gučekove krčme posestnikov sin Ivan Gračner. Krogla je šla skozi želodec in obličala v boku. Eden od napadalcev je udaril celo Gračnerja po glavi, da se je onesvestil. Težko poškodovanega so prepeljali v celjsko bolnico, kjer je umrl dne 12. t. m.

Kolovodja vlomilske tolpe pod ključem. Poročali smo o drzni in veččlanski tolpi, ki vznemirja ljudi med šmarskim in laškim srezom. V noči od 10. na 11. oktobra so aretirali v Celju kolovodjo omenjene tolpe. Gre v tem slučaju za 37letnega Ivana Lipnika, ki je rojen v Gradcu, pristojen pa v Bristovcu v šmarskem okraju.

Uboj radi mačka. Anton Vodopivec, posestnik iz Ženje pri Krškem, se je podal dne 9. oktobra na večer z brenjo k studentu po vodo. Na povratku proti domu je srečal posestnikovega sina iz Ženji. Med obema je izbruhnil prepir radi mačka. Prerekanje je tako razburilo Vodopivčevega sovaščana, da je udaril soprepirljivca s kolom po vratu, in je udarjeni umrl na posledicah tega udara. Ubiti zapuščala nosečo ženo in 3 nedorasle otročice.

Najprej ubil tovariša in za tem še lastnega očeta. V Stoparjevi kleti v Globočicah na Dolenjskem so popivali te dni Stoparjev sin in še nekaj fantov. Stari Stopar jim je iztočil 12 poličev jabolčnika, nato pa je zaklenil vrata in odšel. Mladi Stopar, ki se je vrnil komaj od vojakov, je iztaknil nekje cepin in je z njim razbil vrata na kleti, kjer je našel sekuro in jo dal tovarišu z besedami: »Ubi starega hudiča!« Pozvani je res udaril 60letnega Stoparja po glavi, nato je prišel še sin in mu pomagal. Po opravljenem krvavem dejanju sta

se podala oba ubijalca v klet, kjer sta bila. Stoparjev tovariš se je drugi dan za tem sam javil orožnikom. Smrtno poškodovanega očeta so še spravili v bolnico v Brežice, kjer je podlegel hudim poškodbam. Treba še omeniti, da je mladi Stopar pred sodelovanjem pri uboju očeta ubil z z žreblji okovano planko posestniškega sina Franca Bratino. Ubijalec je dejanje priznal in radi tega so ga pustili na svobodi do obravnave, a je med tem zagrešil surovina še očeto mor.

Obsodba radi uboja prevžitkarja. V Bršljini pri Novem mestu je kupil pred tremi leti Peter Bole posest in z njo je moral prevzeti 68letnega Janka Matevža na dosmrtni prevžitek. Kakor povsod, je došlo tudi v tem slučaju do preprirov radi prevžitka. Letos dne 28. julija je Boletova žena nenadoma zbolela in je umrla brž po prepeljavi v bolnico. Po ženini smrti se je vrnil gospodar žalosten na dom. Prevžitkar je prišel vinjen, je preklinjal in psoval Boleta, češ: »Hudič je vzel tvojo babo, sedaj bo pa še tebe!« Psovanje je ujezilo gospodarja, sunil je starega z roko v lice in ga osuval v rebra. Dedec je moral vsled poškodb v bolnico in je tamkaj izdahnul, ker je imel štiri rebra zlomljena. Novomeško sodišče je obsodilo dne 11. oktobra Boleta na dve leti robiže.

Smrtna nesreča pri prevozu drv. Anton Snoj, posestnik v Spodnjem Kašlju pri Ljubljani, se je podal dne 11. oktobra s svojo hčerko v gozd po drva za soseda. Po strmem klancu je odpovedala na težko naloženem vozu zavora, Snoj je padel pod voz, ki mu je zdrobil prsni koš in je bil revež pri priči — mrtev.

Smrtno je zadela kap na lovu pri Podpeči pod Krimom ljubljanskega inženirja Luckmanna.

Smrtna železniška nesreča. Dne 15. oktobra se je zgodila smrtna železniška nesreča med postajama Stično in Višnja gora. Pri nekem prelazu je šel preko proge posestnik Janez Petrič iz Pe-

»Meni ne boste črke X napravili iz U! Nikar ne krenite na stransko pot! Od katere teh štirih oseb, ki sem jih imenoval, se najbolj nadejate, da je zažgala?«

»Starega Grčarja, mislim, kar lahko izpuštica, prav tako tudi Belčarjevega Tončeta.«

»Nič se ne more vedeti, dokler ni dokazano.« Je modro opomnil Boltežar. »Sicer pa, predno se nedašje potopim v portsko vino, bom zaslišal še staro Grčarico, ki jo imam tudi zaprto tukaj v graščini. Je sicer noč, toda v takih naključjih se malo brigam, kdaj je primerna ura za obisk. Predno pričakamo pravo sodno preiskavo, lahko minejo dnevi. Medtem pa si takole posneto babiče izmisli tisočero sleparstev. Na samem dejanju zgrabi človeka in ga izpraševati sem in tja, da svojat iz same zmedenosti in zadrege pove resnico, to je jedro vse pravne vede. Ali nimam prav?«

»Potovalec!«

»Seveda, toda ne bi hotel, da ste tudi tokrat navzoči. Nimam ugodnega pooblaštila.«

»Če je tako, bom odšel sedaj domov.«

Pogledal me je odkritosrčno.

»Tega mi ne boste naredili. Jaz sem uradni predstojnik, ne vi. Jaz moram storiti to. In če je navzoč človek, pred katerim me je sram, tedaj — tedaj ne morem tako zaropotati; tedaj se ne morem tako razviti. In kako mora človek z ljudmi tukaj ravnati in govoriti, to vem jaz.«

»Dobro, gospod Boltežar, le razvite se. Zaslížite Grčarico sami! Med tem pa bom jaz z vašim dovoljenjem tukaj čakal in izpil čašo vina.« Udaril me je po rami.

»Vi ste izborni človek, ker ničesar ne vzamete za zlo. Ne bom se po nepotrebnem mudil pri tej stari dami in vam bom potem vse povedal. Mislim, da s tem ne bom kršil uradne tajnosti; kajti v tem naključju mi je treba do-brega sveta, ki pa ga mi daste lahko samo vi.«

Odšel je. Sedel sem sam pri čaši vina. Polagoma se je poleglo razburjenje v meni in mogel sem mirno presoditi dogodke tega večera. Kje bi bil doživel v velikem mestu tako nenavadne in vznemirljive reči? V kinu? Sicer prav nikjer. Kakor čudno se tudi sliši — ljudje v velikem

strah in grozo. Njegovi rojaki so menili, da ga je hudič obsedel, ker drugače si niso znali razlagati oblika dima iz ust in nosa. Zaprl so ga v ječo, kjer je dolga leta premišljeval o tem, da-li je kajenje bogoklestvo ali ne. Med tem je prišlo v Španiji v navado tudi njuhanje, ki so ga v 17. stoletju prinesli duhovni celo v Rim. Dosti pozneje se je iz Španije razširilo kajenje in tudi pitje tobaka po svetu. V Franciji imajo danes še cigarete, ki so namesto v papir, zavite v tenke, nalašč za to preparirane koruzne liste rumenka-ste barve.

Španska vlada je

ščelika pri Višnji gori. Radi naglušnosti ni čul ropota vlaka, lokomotiva ga je zagrabila in razmesarila, da je bil revež pri priči mrtev.

Koce, štrange, slamnjače kupujem stalno pri Anton Sinkovec, Čelje, Dečkov trg. 1006

Judje v Nemčiji pred revolucijo.

Mnogo se je v zadnjem času pisalo o Judih, katere preganja Hitler v Nemčiji. Imeli so pa Judje res tudi zelo velik vpliv v Nemčiji in nekatere stroke gospodarstva so bile pod njihovo popolno oblastjo. Naj navedem tu nekatere statistične podatke, katere v kratkem posnemam po listu »R. gol.«

Judje se bolj naglo množe kot Arijci. Leta 1800 je bilo na vsej zemlji le okrog 2 milijona Judov, leta 1930 jih je pa bilo 15 milijonov. Arijcev je bilo leta 1800 187 milijonov, leta 1930 pa 602 milijona, torej so se Judje dvakrat bolj pomnožili kot Arijci.

Po svetovni vojni je v Nemčiji na vodilna mesta prišlo zelo veliko Judov. V veletrgovini je bilo dosti več Judov kot kristjanov. Judovski vpliv je promical v vse panoge gospodarskega življenja. Po statistiki je do smrti Rathenaua bilo 80% vseh važnih mest v celi Nemčiji, v malih državah in mestih, v rokah Judov. Mnogi Judje so bili ministri in uradniki na najvišjih mestih.

Na visokih šolah, na univerzah in na akademijah, je bilo vedno več Judov. V zadnjem času je na teh šolah izmed 3140 profesorjev bilo 937 Judov. Medicinska fakulteta berlinske univerze je imela leta 1932 celih 45% Judov. Na univerzi v mestu Breslau je bilo na medicinski fakulteti tudi 45% judovskih profesorjev, na juridični pa celo 47%.

Po statistiki »Zveze nemških akademikov« iz leta 1928 je bilo tudi mnogo advokatov judovskega pokolenja. V

Stettinu jih je bilo 36%, v Karlsruhe 40%, v Beuthen 60%, v Frankfurtu n. M. 64% Judov. Nič dosti boljše ni bilo z zdravniki. V Mainzu je bilo 30% v Gotti 31%, v Berlinu 52% in na Dunaju celo 80% Judov.

Največje veselje so pa imeli Judje z bankami. Nekatere so bile sploh popolnoma v njihovih rokah, n. pr. Diskonto-Gesellschaft, Kommerzbank, Dresdener Bank, Mendelssohn. V drugih bankah so pa imeli Judje večino, ali so bili v obilnem številu zastopani. Iz tega je razvidno, da so bili Nemci v denarnem oziru pod judovskim jarmom.

Tudi na borzah so igrali Judje prvo vlogo. Predsedstvo berlinske borze je bilo sestavljeno izključno iz Judov. Na drugih borzah je bilo pa Judov dosti več kot kristjanov. Vseh članov na borzah, v predsedstvu in komitetih je bilo 147, med njimi 116 Judov, torej okrog 80 odstotkov.

Še večjo silo so predstavljali Judje v trgovini. Njih obrati so imeli samo v 1 letu (1931) 25 milijard mark prometa. Trgovina na debelo je bila sploh vsa v judovskih rokah. In kje je denar, je razvidno tudi iz tega, da je zdaj okrog 50% vseh poslopij v Berlinu v judovski lasti.

Tudi v politiki so igrali Judje v Nemčiji od leta 1848 naprej važno vlogo. Ustanovitelj marksistične znanosti, Karol Marks, je bil Jud. Ustanovitelj socialdemokratske stranke je bil Jud

Lassalle. Ustanovitelji »Neodv. stranke« so bili Judje: Bernstein, Kautsky, Hilferding, Kohn, Davidsohn, Rosenfeld itd. Ustanovitelja komunistične stranke sta bila Jud Karol Liebknecht in Judinja Roza Luksenburg. Judje so udeleženi pri vsaki revoluciji. Izmed 39 poslancev, katere je poslala socialdemokratska stranka v razne odseke v nemškem državnem zboru, je bilo 33 Judov. Izmed 16 docentov na kurzih za izobrazbo delavcev je bilo 13 Judov.

Tako je bila nemška država, da niti ne omenimo zelo razvitega judovskega časopisja, jako pod židovskim vplivom. Silili so le na visoka, vplivna mesta. Sedaj jih je Hitler izrinil od državnega korita in iz vseh vplivnih postojank. Res je, da se je Judom tu in tam storila krivica; ne bi pa se smela pozabiti neizmerna krivica, katero so Judje storili ruskemu narodu.

Vsled preganjanja v Nemčiji se Judje zbirajo po celem svetu in prireajo shode. V Parizu je bil shod v dvorani »Vagram«, v Londonu bodo zborovali dne 5. novembra. V marcu leta 1934 bo svetovno judovsko zborovanje, kjer bodo zavzeli svoje stališče proti Nemčiji.

Proti nemškim izdelkom napovedujejo Judje bojkot. Na Dunaju so sklenili zdravniki, ne naročati zdravil iz Nemčije. Avstrijski socialdemokratje in v Čehoslovaški so sklenili, da ne bodo kupovali nemškega blaga. Isto so sklenili v Njujorku itd. Bomo videli, kakšen bo konec. Kaj pa potem, če bi Izrael Hitlerja premagal? K.

Socijalno in prosvetno delo francoskih katoličanov.

Laizacija — poposvetnjačenje javnega življenja v Franciji je zadalo katoli-

ški Cerkvi velike rane. V zadnjem desetletju preteklega in v prvem desetletju sedanjega stoletja se je ta laizacija izvršila. Posledica je bila popolno razkristjanjenje javnega življenja v Franciji. Glavna motorja tega protikrščanskega pokreta sta bila frama-sonstvo za liberalno meščanstvo in socializem za delavske množice. Med poslednjimi se je vsled agitacije brezbožnega socializma vršil jadrni odpad od katoličanstva. Francija je bila v jav-

pred kratkim v spomin prvemu evropskemu kadilcu naročila nekemu kiparju, naj izdela njegov spomenik. In ta spomenik so odkrili te dni v mestu Ayamontu.

Trgovina z opijem.

Opij pridobivajo iz soka še nezrelih makovih glav. Opij je eden najhujših opojnih strupov ter najnevarnejši sovražnik človeštva. Svetovna potreba opija za zdravniške namene je malenkostna, znašna leto le 400 tisoč kg in tvori le en drobec celotne in tolikanj pogubonosne proizvodnje. Glavno središče za izdelavo opija je Azija. Za nas je pojm opij tesno združen z rumenim plemenom, saj so

mestu žive predaleč vsaksebi. V velikem mestu je večja daljina od enih vrat do drugih, kakor od moje hiše v gozdu pa čez širno dolino tja do koč na barju. Ko bi me bil v velikem mestu vprašal po ljudeh v sosedni hiši, bi mu ne vedel povedati. Tu pa sem poznal vsakega človeka, usoda vsakega posameznega mi je bila neposredno nekoliko mar. Neznansko čudno bi bilo, če bi se ne udeležil katerihkoli dogodkov.

Gozd! Oče vseh, ki prebivajo pri njem!

In poleg tega ta preprostost in prvotna sila, s katero butajo človeške strasti na dan, strasti, ki ne poznajo prav nobene zapreke, ki se skoraj po otročje igrajo z življenjem in pogubo, s smrtjo in peklom.

Stopil sem k oknu. Deževalo ni več; mesec je medlo osvetljeval nebo, veter je podil obličaste oblake proti severu, proti temačni steni, kakor da bi naskakoval mračno trdnjavo.

Tedaj sta mi prišla na misel Belčarjev Tonče in Bianka. Kje sta le bila? Nihče ju ni videl. Stari žagar je zastoj klical svojega sina, ko je bilo poslopje doma v plamenih, in o dekletu tudi

nihče nihče ni vedel ni.

Kje sta le bila? In v kakšni zvezi sta bila s to nesrečo?

Preteklo je nekako pol ure, ko se je Boltežar vrnil.

»Ali veste, kaj mi je rekla stara? Da je Grčar zažgal!«

»Žena torej dolži moža?«

»Da! Mož dolži ženo, žena moža. Grdo je — pa je res. Pravi, da je bil mož jezen na žagarja, ker mu je odpovedal stanovanje; da je hotel imeti še žganja, čeprav je bil že pijan. Da je prišel Tonče na obisk in dal možu deset dinarjev. Z denarjem je mož odšel v gostilno. Nazadnje pa je ona šla za njim, da bi ne obležal kje na potu; ravno tedaj je začelo goreti na žagi. Nato je naletela na Grčarja, ki ji je rekel: 'Temu sem jo zagodel!«

»To je strašno. Toda zdi se mi čisto neverjetno. Kako pa ste spravili vse to iz nje?«

»Povedal sem ji vse kar naravnost.«

»Kaj?«

»No, vse, kar nama je bil povedal Grčar.«

nosti pred početkom svetovne vojne tako razkristjanjena, da je znani francoski politik in državnik Clemenceau malo pred svetovno vojno izjavil: »V Franciji se kmalu ne bo sploh več govorilo o katolicizmu.«

Clemenceaujevo prerokovanje se ni izpolnilo. Po svetovni vojni se je francoski katolicizem dvignil ter se vsaj nekoliko opustil ozkih spon laizacije, ki so prej ovirale ali skoro onemogočile njegovo delovanje. Njegov klic je bil: »Prodirajmo v javno življenje, da ga zopet pridobimo za Kristusa in njegovo cerkev!« Za svoj poklic vnetim duhovnikom so se pridružili veri zvesti laiki, zlasti mladina, da zajezi val poganstva, ki je pred vojno tako močno zaplajuskal po Franciji.

Jako živahno dejavnost so francoski katoličani razvili v severni Franciji, kjer je najbolj razvita industrija, ki zaposluje na tisoče in tisoče delavcev. Socializem je te delavce popolnoma zapletel v svoje mreže ter jih docela odtrgal od vere in cerkve. Z njim je katolicizem sprejel boj, da reši duše, ugrabljene od brezbožne socialistične agitacije. Proti socialističnim organizacijam so katoličani postavili krščanske organizacije, ki se borijo za pravice delavcev, pospešujejo njihov gmetni blagor ter jim oskrbujejo krščansko izobrazbo in mladini z verskim duhom prešinjeno vzgojo.

Na čelu vseh organizacij stojijo socialna tajništva, ki so združena v glavnem pokrajinskem tajništvu v mestu Lille-u. Proti brezbožno-socialističnemu sindikalizmu (strokovni organizaciji) je bil leta 1919 ustanovljen krščanski sindikalizem, ki vodi skrb za najvažnejše točke delavskega vprašanja, ki so: plača, delovni čas, zaščita dela, odnošaji med delodajalcem in delavcem itd. Kljub vsem težavam, ki mu delajo na eni strani delodajalci, na drugi pa socialisti, se krščanski sindikalizem lepo razvija ter sedaj šteje že preko 100 sindikatov s preko 40 tisoč članov. Leta 1924 je bila osnovana u-

Elizu španskega mesta Barcelona je iztiril osebni vlak. Nesreča je zahtevala veliko mrtvih in ranjenih.

stanova za zavarovanje delavcev ter njihovih družin v slučaju bolezni, brezposelnosti itd., ki šteje nad 300 tisoč članov. Jako živahno deluje Katoliška delavska mladina, ki širi katoliškega duha med delavci, zlasti med delavsko mladino. Presajena je bila ta organizacija iz Belgije ter izdaje katoliško mladinsko glasilo, ki izhaja v 20.000 iztisov. Versko socialno in prosvetno delo francoskih katoličanov doživlja od dneva do dneva večji razmah ter je že dosedaj obrodilo lepe sadove. Bodočnost obeta še obilnejših sadov. Predpogoj vsakega uspeha je delo in vzajemnost katoličanov. Francoski katoličani izpolnjujejo ta predpogoj v popolni meri.

★

Prosvetno društvo »Zarja« od Sv. Lenarta v Slov. goricah vprizori v nedeljo dne 22. oktobra 1933 ob osmih zvečer v dvorani Zadrugne gospodarske banke v Mariboru na Aleksandrovi cesti 6, zgodovinsko dramo »Črni križ pri

Hrastovcu«. Ker je drama delo domačega pisatelja in je zajeta iz domače slovenjgoriške zgodovine, dokažite vsi mariborski in okoliški ljubitelji domače zgodovine ter prijatelji prosvetnega dela, da imate smisel za trud in požrtvovalnost korajžnih šentlenarških igralcev, ki so že doma želi lepe uspehe in se bodo gotovo tudi v Mariboru dobro postavili.

Gornja Radgona. Cerkveni pevci so priredili spevoigro »Darinka« in sicer dvakrat: dne 1. in dne 8. oktobra, katero je nastudiral g. kaplan Kolman. Kar se tiče nastopa in umetniškega uspeha, moram odkrito priznati, da sem se čudil tako dovršenemu nastopu in to v prvi vrsti solistom kakor tudi celotnemu zboru. Zeleti bi bilo, da bi s to spevoigro kje drugod tudi nastopili, da bi pevci, ki so se toliko trudili, imeli vsaj nekoliko poplačan svoj velik trud, ki so ga z verno in ljubeznijo posvetili lepi pesmi in glasbi. Le naprej po tej poti, uspehi so vam zasigurani! Čestitamo posameznim in vsem skupaj in želimo, da kmalu spet čujemo vaše mile glasove. — J. Č.

★

»Oh, vi ste torej povedali stari vse o zasliševanju njenega moža?«

»Seveda. Ali morebiti ne bi bil smel?«

»Gotovo ne. Dali ste stari priliko, da je pogledala v najine karte; tako bi bili lahko zaslišali Grčarja kar vpricho nje.«

Boltežar je na dušek izpil čašo portskega vina.

»Hudič naj vzame ta zasliševanja. Ali sem zato tukaj, da sredi noči igram preiskovalnega sodnika in detektiva? Spoštovanje sem hotel vzbuditi v stari s tem, da vse vem. Kako pa sem mogel misliti, da bo ta čarovnica zaobrnila ost? Sicer pa še prav nič ni dokazano, kdo slepari, mož ali žena. Prav čedna zakonska dvojica to, ki drug drugega hočeta spraviti v ječo.«

»Da, ne bi bil mislil, da se nahaja v tako mirni dolini tako globoko močvirje. Sicer pa, med tem, ko vas ni bilo tukaj, mi je prišlo na misel prav zelo važno vprašanje: kje sta namreč Tonče in Bianka?«

Boltežar me je strmo pogledal.

»Tonče in Bianka? Saj res: kje sta le ta dva?«

»Midva sva pod vtisom dogodkov pri požaru tam doli najprej planila samo po starik-dveh, ne da bi se količkaj brigala tudi za mlada dva. In ta dva sta ravno tako tehtna. Le če bi nju zaslišala, bi mogla izvedeti, kateri starih dveh govori resnico: mož ali žena.«

»Kje sta? Kje sta?« je vpraševal Boltežar in si pulil brado.

»Če je povedal Grčar resnico, potem je šla Bianka proti »Grozdu«, Tonče pa je po besedah stare začel sumiti, da je odšla k Golobovemu in je hitel za njo.«

»Jo že imam!« je vzkliknil Boltežar. »Vprašati morava najprej pri »Grozdu«, če se je Bianka oglasila tam, nato pa morava zaslišati Golobovega — in sicer kmalu.«

Odšla sva iz hiše in brodila po lužah. Dolina je bila prepolna šumenja gozdov, ki jih je tepla pomladanska nevihta. Pri »Grozdu« je vse spalo. Čakati sva morala dolgo časa, da so nama odprli. Milčka in Malčka sta se prej skrbno na-

vendar zakotne kadilnice opija na Kitajskem znane celotnemu svetu. Omikano človeštvo je sklenilo razne pogodbe za pobijanje trgovanja z opijem. Društvo narodov ima nalog, da nadzira razpečevanje opija, pa je imelo doslej boro malo uspeha. Kmalu po zaključku svetovne vojne je trgovina z opijem nekoliko padla, zato pa je v današnjih dnevih uprav na višku. V Evropi pridelujejo opij v Bolgariji krog 4400 kg in pri nas v Jugoslaviji letnih 150 tisoč kg. Veliko znatnejša je pridelava tega strupa po azijskih pokrajinah. V obsegu maloazijskega mesta Smirna prodajo na leto 175 tisoč kg o-

Borba za „zlati vlak“.

Pred dnevi je uspelo mandžurskim vladnim četam, da so pognale v boj znano ter proslulo tolovajsko bando Kongusov in jo razbile. Zmagovalci se niso zadovoljili le s prvim uspehom, ampak so skušali roparjem odvzeti vsa možna, da bi se zbrali ponovno. Stikali so za tolovajskimi skrivališči in so jih tudi našli. V razbojniških zatočiščih so odkrili nad 100 kep iz zlata, ki so bile označene s štampiljko: Carska ruska sibirski banka Irkutsk.

S to najdbo je zaključena blodnja ruskega sibirskega državnega zaklada, ki je romal iz rok v roke od leta 1917 do danes. Ko so se polastili leta 1918 sovjeti mesta Irkutsk, jim je padel v roke sibirski carjev zaklad, katerega ni več utegnili pravočasno s seboj odpeljati protiboljševiška Kolčakova armada. Trocki, osvoboditelj Irkutsk, je pustil 100 centov težki zlati zaklad naložiti na oklopni vlak, ki bi ga naj bil prepeljal v Moskvo. Ta vlak so imenovali »zlati vlak«, a nikdar ni videl Moskve.

Gospodarji prekosibirske železnice so bili tedaj češki legijonarji pod poveljstvom danes upokojenega čehoslovaškega generala Gajde. General je zvedel o »zlatem vlak«. Uspelo mu je, da ga je polastil ter ga je poslal v Vladi-

vostok, kjer bi ga naj bila ukrcala češka legija na ladjo in bi naj bila z njim osrečena Praga. Pa »zlatega vlaka« tudi v Vladivostok ni bilo nikdar.

Znano je, da je ustanovil v taistih razburkanih časih v Transbajkaliji ataman Semjonov samostojno državo. Tudi Semjonov je raznal o zlatem vlak. Njegovi kozaki so napadli prevoz. Prišlo je do bitke, ki je zahtevala na stotine mrtvih, a Semjonov se je le polastil zlata. Nekaj zabojev je prepeljal na neznan način na Japonsko. Pretežni del zaklada je nameraval odpeljati z oklopnim vlakom vred nekam ob sibirsko obal, kar se mu je izneverilo. Roparska družba Kongusov je napadla vlak, pobila je 200 stražarjev in zginila z zakladom.

Na ta način je zašel ruski carski zaklad v roke mandžurskih tolovajev. In danes se le uvidi mandžurska policija, kako in s čim so bile roparske bande tako dobro obžene in zadostno preskrbljene z denarjem. Ako so rabili razbojniki denar, so raztopili nekaj kep zlata in sicer tako, da ni mogel nikdo sumiti, kakega prvotnega izvora bi bilo. Ako bi ne bile zadele slučajno mandžurske oblasti na skrivno zatočišče roparjev, bi ne bil najbrž nikdo zvedel, kako in kaj se je zgodilo s sibirskim carskim zakladom.

kor nazivamo sedaj ta hrib. Med procesijo so se odmolile litanije Vseh svetnikov. Ta veličastni križ, ki mu menda ni kmalu kakšen enak v naši slovenski deželi, je blagoslovil g. monsignor Mihael Umek, kanonik, dekan in stolni župnik v Mariboru, ob asistenci domačega g. župnika. Nato je daroval g. kanonik sv. mašo. Daleč naokrog se je razlegalo petje s spremljanjem harmonije. Pač zares krasni in svečani trenutki na prijaznem hribu! Med sv. mašo je imel monsignor Umek globoko občuteno pridigo o križanem Kristusu in o križu. Po povzdigovanju je molil g. župnik Magdič posvetilno molitev z vsemi župljani ter nato posvetil vso župnijo presv. Srcu Jezusovemu. Z veličastno pesmijo »Povsod Boga« je

Gornja Sv. Kungota. V nedeljo dne 8. t. m. se je vršila slovesna blagoslovitev 17 m visokega, veličastnega spominskega križa na 1900-letnico smrti Gospodove na prekrasni gorski planoti preblage rodbine g. grofa Pachta-Rayhofen, ki bo ostala vsem faranom v nepozabnem spominu. Na predvečer so Kungčani zažigali kresove in zagrmeli so topiči. V nedeljo ob 9. uri dopoldne se je pomikala veličastna procesija, bilo je namreč veliko ljudstva iz vseh bližnjih župnij, na našo »Kalvarijo«, ka-

pija. V angleški Indiji znaša sedaj produkcija 265 tisoč kg, pred vojno pa 1 milijon kg. Perzijo cenijo na letnih 600 tisoč kg, Japonsko le na 13 tisoč kg. Vse omenjene številke se morajo skriti, če pogledamo na Kitajsko, kjer pridelajo opija 15 do 20 milijonov kg. V Aziji je trgovanje z opijem pod državnim nadzorstvom. Dobiček iz prodaje opija je znašal v angleški Indiji l. 1930 7 milijonov funtov (140 milijonov nemških mark). Nizozemska Indija je izkúpila za opij v zadnjih 10 letih 36 milijonov goldinarjev (60 milijonov mark). V Indokini je znašal dobiček 11 milijonov dolarjev.

pravili, morebiti se celo najprej nanovo počesali, predno sta nama odprli. Povedali sta nama, da Bianke ni bilo v gostilno.

»Potem pa ni bilo treba, da sva tako dolgo stala tu v tem grdem vremenu; to bi nama lahko povedali kar pri oknu doli!« se je jezil Boltežar.

Napravili sta obe enako ogorčen obraz, istočasno rekli: »Kako pa sva vendar mogli?« ter sta zapahnili vrata.

»Z nobeno teh pretiranih sramežljivk se ne oženim!« je godrnjal Boltežar zelo zlovoljen.

Sedaj sva šla proti Golobovim. Tam so nama odprli že po desetih minutah. Prišli so stari Golob, njegova žena, sin in šestero ali sedmero njegovih bratcev in sester, poleg tega še dva hlapca in dekla. Pošepetal sem Boltežarju:

»Zapodite vse, ki so odveč; zaslišite fanta samega!«

Ubogal je in zapovedal:

»Vsi iz sobe! Gorje tistemu, ki mi ne zleze takoj zopet v svoje gnezdo! Samo Francé Golob naj ostane tukaj.«

Zemljiška knjiga — najvažnejši zapiski.

V koledarju »Slov. gospodarja« bremo letos članek, ki je bil že zdavnaj potreben našemu ljudstvu, to je temeljit in popolen pouk o zemljiški knjigi. Pisatelj je jurist, ki ima stalno s tem opraviti, zato je zbral vse podatke tako, da so točni in zanesljivi. V članku dobimo zadostna pojasnila o sledečem?

Kaj pomeni in kako izgleda zemljiška knjiga, kako se vršijo razni vpisi, vrstni red vpisov, izbris starih terjatev, zemljeknjižne delitve, pozivno postopanje, kolekovanje, zadolžnice, izbrisne pobotnice, prednostna izjava, za znamba, kupna pogodba celega zemljišča, zemljeknjižni predlog, izbrisno dovoljenje, kupna pogodba za eno parcelo, služnostna (servitutna) pogodba itd. vse je pojasnjeno in na zgledih pokazano ter so formularji za tozadevne vloge naznačeni.

Izpisek iz zemljiške knjige je eden glavnih listin v naših domovih. Poleg tega bo sedaj tudi ta koledar stalno navodilo, kako in kaj je napraviti v vseh raznih slučajih, ki se tičejo zemljiške knjige. Članek je obsežen in če bi izšel posebej v knjižici, bi skoro toliko stal, kot stane celotni koledar. Za to ne zamudite pravočasno naročiti koledar »Slovenskega gospodarja« za leto 1934. Pišite

Tiskarni sv. Cirila v Mariboru.

bila zaključena ta velika slovesnost. Ta križ doprinaša tudi k lepoti kraja. Najlepša hvala gre postaviteljema križa, grofu in grofici Pachta, velikima dobrotnikom tukajšnje cerkve, cerkvenemu ključarju g. Josipu Gamserju in družini Hlep. G. Jezus Kristus, Odrešenik sveta, daj nam milost, da Te vedno bolj goreče ljubimo, Te častimo in Ti služimo! Zakraljui v naših srcih!

Ostala sva z mladim fantom sama. »Francé,« je začel Boltežar; »po vsem kraju, da, po vsem svetu je znano, da z Bianco nekaj onegavita. Odgovorite mi torej na vprašanje, ki je uradno: ali ste bili nocoj z Bianco?«

»Ne!«

»Fant, ne sleparite me! Jaz dobro vem. Kdaj je prišlo dekle k vam?«

»Saj ni prišla!«

»Odprite vrata! Pridite vsi zopet v sobo! Stopite s stopnic! Ali ste vsi tukaj? Pazite torej na moje besede! Opozarjam vas, da na vsak način lahko mislite na ječo, da se v resnih stvareh ne bo nič sleparilo in da mora torej vsak povedati golo resnico. Kdo izmed vas je sinoči Bianco iz koč na barju videl, slišal ali tudi samo vohal?«

Nobeden. Boltežar je zmerjal, grozil, »zaslišaval« še nekaj časa, toda ničesar ni mogel izvedeti. Ko sva bila zopet na cesti, je rekel:

»Kaj napraviva sedaj? Mislim, da edino modro, kar v tej skrivnostni zadevi sedaj lahko storiva, je: da greva spat.«

Počehova pri Mariboru. Tukaj je umrla v najlepši starosti 31 let Kristina Poljanec, žena mesarja. Pokopana je bila ob obilni udeležbi sorodnikov ter znancev dne 10. oktobra na Pobrežju. Dobri ženi, ki je morala v prerani grob, svetila večna luč, žalujočemu možu na se sožalje!

Sv. Trojica v Slov. goricah. V visoki starosti 87 let je po kratki bolezni Bogu vdano umrla dne 9. m. gospodinja Marija Ferlan. Blagopokojna je bila povsod zelo priljubljena kot pridna, marljiva, krščanska mati, ki je vse svoje otroke vzgojila v krščanskem duhu, dve od njenih hčera sta bili šolski sestre v Mariboru. V četrtek dne 12. t. m. so mater-mučenico položili v grob ob veliki udeležbi ljudstva. Mati, na svidenje nad zvezdami!

Sv. Trojica v Slov. goricah. Ni se še zacelila rana žalosti v Majheničevi družini, zadana ji radi smrti Kristine Majhenič, pa že se je ponovila ter zaskelala še hujše. Tri tedne po smrti Kristine smo pokopali njenega brata Frančka: Komaj je Kristina zapustila domačo hišo in se presečila v lepšo hišo, je Franček legel in ni več vstal. Čez tri tedne ga je bolezen iztrgala iz kroga domačih in ga združila s Kristino, ki jo je tako ljubil, da je bila prevelika žalost za ljubljeno sestro zanj glavni vzrok tako zgodnje smrti. Vsakemu se je v očeh posvetila solzica sožalja, ko je gledal domače in znanke, ki so se za vedno poslovili od komaj 13letnega Frančka. Pogreb, ki ga je vodil g. župnik, p. Ernest Jenko, je bil v resnici prirčen. Prvi v sporedu so šli učenci trojiške ljudske šole s svojimi učitelji. Vsak učenec je nosil šopek rož. Za temi so šli Križarji in Klarice. Bili so komaj pred nekaj meseci ustanovljeni, pa že morajo spremljati na pokopališče enega svojih članov, ki je kot prvi križar ležal na mrtvaškem odru v križarskem krogu ter bil pokopan. Pri odprtem grobu na pokopališču sta govorila najprej gosp. župnik in p. Ludovik, voditelj Križarjev in Klaric. Povdarjala sta njegovo vnemo v službi ministranta (ministriral je 5 let) in njegovo ljubezen do bližnjega in do domačih. Nato sta govorila g. Golob, šolski upravitelj, in g. Ferlin, Frančekov učitelj. Končno so otroci zapeli »Vigredo«, nato pa so po kratkih besedah nekoga Frančekovega sošolca učenci v znak svoje ljubezni do sošolca metali svoje šopke na

Frančekovo krsto. Tudi naš cerkveni pevski zbor je zapel doma in na pokopališču. Dragi Franček! Živel si malo časa, okušal še nisi ježave tega življenja, razen v bolezni, in že te je Bog poklical, ker te je želel imeti čistega in nedolžnega pri sebi. Sv. Frančišek, tvoj patron, te je hotel za svoj in tvoj godovni dan imeti pri sebi. Saj te je kot nežno cvetlico presadil na vrt večnega življenja. Bil si majhen, pa dajal si vsem dovolj lepega zgleda. Bog nam daj še mnogo takšnih fantov. Od nas si se ločil le s svojim telesom, tvoj duh pa bode živel naprej. Ljubili smo te vsi in te ne bomo nehalo ljubiti.

Zgornja Voličina. Dne 18. septembra je bila blagoslovljena spominska soha iz 16. stoletja, stoječa v občini Zgornja Voličina, v kraju, ki se imenuje Preska gora, blizu grada Hrastovec. Omenjeni križ, oziroma steber je v zvezi s pripovedjo »Črni križ pri Hrastovcu«. Omenjeni križ je bil že v razpadu ter je bil s pomočjo grofa Herbersteina in drugih dobrotnikov temeljito prenovljen.

Ptuj. V krogu svojih otrok, vnukov in vnučkinj ter ostalih sorodnikov sta obhajala v nedeljo dne 8. oktobra svojo zlato poroko vpok. železniški čuvaj Franc Menoni in njegova žena Marija, rojena Bokal. V cerkvi sv. Petra in Pavla je bila ob 8. uri služba božja, katere se je udeležilo sorodstvo in mnogo vernikov, kateri so hoteli prisostvovati tej slovesnosti. Najprej je v lepih besedah omenil pomen tega jubileja č. g. p. Konstantin, nakar je opravil poročne obrede in službo božjo. Zlatoporočnica sta danes čvrsta in zdrava in izpolnila sta letos 76. leto. V srečnem zakonu se jima je rodilo 13 otrok, od katerih jih še danes pet živi. Dva sta padla v svetovni vojni. Vkljub temu, da slavljenca bivata že 40 let v plujnem srežu, še dures govorita v kranjskem narečju. Razen domačih in sorodnikov so se udeležili te slovesnosti v domači majhni hiši tudi g. dr. Komljanec, č. p. Konstantin in Karl, kateri so se v lepih besedah spominjali slavlencev. Tudi mi se pridružimo jer jima čestitamo k temu lepemu jubileju z željo, da bi dočakala še demantno poroko!

Sv. Anđraž v Slov. goricah. Nad vse tužno in žalostno so peli pretekli teden tukajšnji zvonovi svojo smatno pesem. Pa zakaj ne bi peli? Saj je moral tako naglo in žalostno za-

pustiti to dolino solz mladi mož, oče treh malih otrok Anton Kovačec, posestnik in mlinar v Smolincih v starosti 32 let. Ta nesrečni strel, oddan od nesrečnega fanta, mu je izkopal pregodnji grob. Še v soboto je zdrav in vesel pomagal drugim, v nedeljo zjutraj se je pa na tako krut način moral podati v večnost pred za vse pravičnega Sodnika. Pokojni Anton je bil veren faran in skrben oče svojim otrokom, katere je nad vse ljubil. V družbi je bil vedno vesel in dobre volje. Saj ravno zato ga vse pomiluje. Žalosten je bil pogled na jokajočo ženo in otroke, ko so stali ob strani mrtvega očeta, ki jim je bil vedno pripravljen pomagati. Pogreb se je vršil v ponedeljek ob 4. uri popoldne. Bil je to žalosten pogreb, kakršnih naj v naši fari ne bo več. Dragi pokojni Anton Kovačec! Tvoje telo že počiva v hladni zemlji, a spomin na te ostane vedno med nami. Žalujemo ženo pa, ki je morala tako naglo izgubiti moža, naj tolaži dobri Bog! — V nedeljo po poznih službi božji, se je zbrala večja skupina fantov v župnišču na važen sestanek. Med nas je prispel iz Maribora tudi zastopnik škof. odbora g. Mirko Geratič ter nam v izčrpnih besedah razložil pravila in cilje katoliške akcije. Fantje so bili s tem zadovoljni in smemo upati, da bo delo fantovskega odseka Katoliške akcije imelo veliko uspeha. Fantje, le po tej poti naprej za lepšo bodočnost! — Letos je bila v našem kraju še precej dobra letina. Edino sadja ni, zato je denarja manj. Zato dandanes kmetskimu stanu slaba prede. Pa upajmo na boljše čase, morda pa le pridejo za nami! — V našem kraju so se začeli oglašati razni uzmovi, ki točno izvršujejo svoj poklic. Posebno prav jim pride denar in vse, kar jim pride pod prste. Tudi grozdje jim diši. V Erjavsko grabo bi morali priti taki, ki bi denar imeli seboj, ker tukaj je strašna denarna suša. Kmetijske denarnice so se čisto posušile in že pajek si je postavil v njih varen dom. Zato jim svetujemo, da nas naj pustijo pri miru, da se ne vjamejo v te mreže. — Veliko zanimanje vlada tukaj za novi župnijski dom, ki se bo v spomladi začel graditi. Korajža nekaj velja. Drugič več!

Ormož. Zadnjo nedeljo smo dobili cel vlak Ljubljancanov, kateri so si prišli ogledat naše Slovenske gorice. — Naši fantje in možje so si omislili nedeljsko zabavo z ustanovo

»Ali pa,« sem pripomnil, »da še enkrat greva proti žagi in pogledava, če je med tem časom morebiti le prišel Tonče domov.«

»Prav, pa storiva to! Nato pa še gori na barje, če je Bianka doma. Ali vam je morebiti pot pretežavna?«

»Bog varuj! Preveč razburjen sem, da bi mogel sedaj spat.«

»Torej na pot. Prav za prav bi moral vzeti s seboj uradnega slugo, pa ta človek je preveč áboten; nadomestujete ga lahko vi.«

Na žagi so pri pogorišču, ki je potlevalo, stali gasilci. Šla sva v veliko sobo v hiši. Od stropa je visela petrolejka; pri mizi pa je sedel žagar in pred njim je ležala majhna lesena skrinjica.

Stari se ni genil, ko sva vstopila; niti ozrl se ni.

»Belčar,« je rekel Boltežar, »če sem stopil sedaj v vašo hišo, nisem prišel kot oskrbnik, ampak kot uradna oseba. Vprašati vas moram, če se je vaš sin Tonče med tem časom že vrnil.«

»Tonče! — Tonče!« ja blebetal Belčar nezavedno.

»Ali je doma? Ali se je vrnil?«

Tedaj je žagar okrenil glavo.

»Kaj pa pravzaprav hočete?«

»Vprašava vas, če je vaš sin Tonče že prišel domov?«

»Tonče?« je zakrkal. »Ta ne pride več.«

»Kako da ne?«

Žagar ni odgovoril. Govoril je sam s seboj.

»Petdeset tisoč dinarjev — petdeset tisoč dinarjev —«

Te besede je pač ponovil desetkrat.

Pokimal sem Boltežarju in on me je razumel. Sedla sva na leseno klop, ki je stala ob stenah, in sva opazovala starega moža.

»Petdeset tisoč dinarjev — vse knjižice — vse! Vse izginilo! Vse izginilo!«

Vihar je piskal skozi zaprta okna. Iz luči se je iztegoval čadast plamen.

»Ničesar mi ni pustil! Ničesar ni pustil svojemu staremu očetu.«

Dalje sledi.

~~~~~

Najboljša reklama

za trgovce, obrtnike in zasebnike

so lepe tiskovine,

kakor n. pr. pismeni papir, zavitki, računi, memorande, dopisnice, letaki, lepaki, barvotiski, večbarvne razglednice in priporočilnice

ki jih izvršuje

v najmodernejši izpeljavi, hitro in po najnižjih cenah

Tiskarna sv. Cirila
v Mariboru, Koroska c. 5

~~~~~